

กิจกรรมคุยข่าวรอบโลก ครั้งที่ ๒
เรื่อง EU กับภาษาในสหภาพยุโรป
วันอังคารที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา
ณ ห้องประชุม ๒๗๐๑ ชั้น ๒๗ อาคารสุขประพฤติ

ในการจัดกิจกรรมคุยข่าวรอบโลก ครั้งที่ ๒ กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี สำนักภาษาต่างประเทศ เป็นผู้รับผิดชอบในการนำเสนอข้อมูลเรื่อง “EU กับภาษาในสหภาพยุโรป” โดยมีเนื้อหาสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

๑. ประวัติความเป็นมาของสหภาพยุโรป

แนวคิดการรวมยุโรปเกิดขึ้นตั้งแต่สมัยคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ แนวคิดดังกล่าวก่อตัวขึ้นมาในกลุ่มของนักคิด นักปรัชญา เช่น วิกตอร์ อูโก (Victor Hugo) ชาวฝรั่งเศส ได้เสนอแนวความคิดที่จะรวมยุโรปซึ่งเรียกว่า “สหรัฐยุโรป” (The United States of Europe) กอปรกับเป็นช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ประเทศต่าง ๆ ในทวีปยุโรปได้รับความเสียหายจากสงครามอย่างมหาศาล ด้วยเหตุนี้ บุคคลสำคัญทางการเมืองชาวยุโรปซึ่งประกอบด้วย โรแบร์ ชูมาน (Robert Schuman) ชาวฝรั่งเศส คอนราด อาเดเนาเวร์ (Konrad Adenauer) ชาวเยอรมัน อัลซิเด เด กัสเปรี (Alcide de Gasperi) ชาวอิตาลี และ วินสตัน เชอร์ชิลล์ (Winston Churchill) ชาวอังกฤษ หารือกันเพื่อหาทางโน้มน้าวประชาชนให้ก้าวเข้าสู่ยุคใหม่ซึ่งเป็นยุคที่ยุโรปตะวันตกมีการจัดระเบียบโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของผลประโยชน์ร่วมกัน มีสนธิสัญญาเป็นหลักประกันถึงความเสมอภาคของแต่ละรัฐและการเคารพกฎหมาย พร้อมทั้งชี้ให้เห็นว่าหากประเทศต่าง ๆ ในยุโรปยังทำสงครามสู้กันต่อไปก็จะมีแต่จะบอบช้ำ ดังนั้นจึงเห็นควรหลีกเลี่ยงสงครามเพื่อให้เกิดความสงบขึ้นในภูมิภาค ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลงก็เข้าสู่ยุคสงครามเย็นซึ่งเป็นปรากฏการณ์ของความตึงเครียดในความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศมหาอำนาจ มีการแบ่งโลกออกเป็น ๒ ค่าย ได้แก่ ค่ายเสรีประชาธิปไตยนำโดยสหรัฐอเมริกาและค่ายคอมมิวนิสต์นำโดยสหภาพโซเวียต สงครามเย็นส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับการสะสมอาวุธร้ายแรง การใช้จิตวิทยาโจมตีอีกฝ่าย สหรัฐอเมริกาได้เข้ามาป้องกันเพื่อมิให้แนวความคิดคอมมิวนิสต์เข้ามาสู่ยุโรปตะวันตกโดยสนับสนุนให้ยุโรปจัดตั้งเป็นองค์การรักษาสันติภาพในยุโรปตะวันตกและให้ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจภายใต้แผนการมาร์แชล (Marshall Plan)^๑

เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๕๐ โรแบร์ ชูมาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของฝรั่งเศสได้นำแนวคิดของ ฌอง มอนเน (Jean Monnet) ชาวฝรั่งเศส ที่จะสร้างอนาคตที่มีสันติภาพอย่างถาวร มาขยายผลโดยเสนอ ณ กรุงปารีสให้มีการจัดตั้งประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้าแห่งยุโรป

^๑ ชื่อทางการคือ แผนงานฟื้นฟูยุโรป (European Recovery Programme: ERP) เกิดขึ้นเมื่อ ๕ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๔๗ ของนายพลจอร์จ แคตเลตต์ มาร์แชล (George Catlett Marshall) เป็นโครงการช่วยเหลือทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาแก่ยุโรปตะวันตก เพื่อป้องกันการพังทลายทางเศรษฐกิจ และเพื่อฟื้นฟูระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมรัฐชาติของยุโรปตะวันตกขึ้นมาใหม่ โดยตลอดระยะเวลาระหว่างปี ๑๙๔๘-๑๙๕๑ ยุโรปได้รับความช่วยเหลือมากกว่า ๑๒ พันล้านดอลลาร์ทั้งในรูปแบบเงินกู้และเงินช่วยเหลือจากแผนการมาร์แชลนี้

(European Coal and Steel Community : ECSC) ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มประเทศยุโรปภายใต้แผนเศรษฐกิจและการเมืองเพื่อเป็นหลักประกันถึงสันติภาพที่ยั่งยืนโดยเปลี่ยนจากการผลิตถ่านหินและเหล็กกล้าเพื่อเป็นยุทธปัจจัยสำหรับการรบในสงครามเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการปรองดองกันและสร้างความสงบสุข แนวคิดดังกล่าวเป็นจุดกำเนิดของการก่อตั้งสหภาพยุโรป ด้วยเหตุนี้วันที่ ๙ พฤษภาคม จึงถือว่าเป็นวันก่อตั้งสหภาพยุโรปและจะมีการเฉลิมฉลองเป็นประจำทุกปี

ประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้าแห่งยุโรปก่อตั้งขึ้นเป็นผลสำเร็จในปีค.ศ. ๑๙๕๑ โดยสนธิสัญญาปารีส (Treaty of Paris) ซึ่งแรกเริ่มมีสมาชิก ๖ ประเทศ คือ ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ และลักเซมเบิร์ก มีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาความสงบอันนำมาซึ่งสันติภาพในยุโรป ต่อมาในปีค.ศ. ๑๙๕๗ ประเทศผู้นำสมาชิกทั้ง ๖ ประเทศนี้ก็ได้มีการลงนามในสนธิสัญญากรุงโรม (Treaty of Rome) เพื่อขยายขอบเขตความร่วมมือโดยมีการก่อตั้งประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (European Economic Community : EEC) เกิดตลาดร่วมของสินค้าและบริการที่ใหญ่ยิ่งขึ้นโดยมีแนวคิดที่จะยกเลิกภาษีศุลกากรระหว่างกันในปีค.ศ. ๑๙๖๘ รวมทั้งดำเนินนโยบายทางการเกษตรและการค้าร่วมกัน นอกจากนี้ ก็ยังมีการก่อตั้งประชาคมพลังงานปรมาณูยุโรปหรือยูเรตอม (European Atomic Energy Community หรือ Euratom)

ในปีค.ศ. ๑๙๗๓ สหราชอาณาจักร เดนมาร์ก และไอร์แลนด์ได้เข้าเป็นสมาชิกเพิ่มเติม ทำให้ประเทศสมาชิกเพิ่มเป็น ๙ ประเทศ ซึ่งถือว่าเป็นการขยายความร่วมมือในแนวกว้างครั้งแรกของยุโรป อีกทั้งมีการขยายความร่วมมือในแนวลึกโดยมีการเพิ่มการดำเนินนโยบายทางสังคม สิ่งแวดล้อม และภูมิภาคร่วมกันในครั้งนี้ด้วย จากนั้นในปีค.ศ. ๑๙๘๑ กรีซซึ่งเป็นประเทศทางยุโรปตอนใต้ได้เข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ ๑๐

ในปีค.ศ. ๑๙๘๕ ฝรั่งเศส เยอรมนี เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ และลักเซมเบิร์กร่วมกันลงนามในข้อตกลงเชงเกน (Schengen Agreement) เป็นข้อตกลงร่วมกันโดยมีสาระสำคัญอยู่ที่การอนุญาตให้สมาชิกในกลุ่มสามารถเดินทางระหว่างกันได้อย่างเสรีโดยมิต้องถือหนังสือเดินทาง แสดงถึงยุคยุโรปไร้พรมแดน ต่อมาสเปนและโปรตุเกสเข้าเป็นสมาชิกในปีค.ศ. ๑๙๘๖ รวมมีประเทศสมาชิกทั้งสิ้น ๑๒ ประเทศ นอกจากนี้ มีการลงนามในสนธิสัญญาจัดตั้งตลาดเดียวแห่งยุโรป (Single European Act) ในปีค.ศ. ๑๙๘๗ เพื่อแก้ไขสนธิสัญญากรุงโรมโดยมีความพยายามที่จะพัฒนา EEC ให้เป็นตลาดร่วมหรือตลาดเดียวในวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๙๓ และเรียกชื่อใหม่ว่า “ประชาคมยุโรป” (European Community : EC) จากเหตุการณ์การทำลายกำแพงเบอร์ลินในปีค.ศ. ๑๙๘๙ และการล่มสลายของสหภาพโซเวียต ในปีค.ศ. ๑๙๙๑ ส่งผลให้ยุโรปก้าวเข้าสู่ยุคใหม่ที่ดีว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงด้านโครงสร้างทางการเมืองครั้งใหญ่เพราะสงครามแห่งอุดมการณ์ได้สิ้นสุดลง แนวคิดคอมมิวนิสต์ก็หมดไปด้วย แนวคิดประชาธิปไตยจึงพัฒนาต่อไปได้อย่างเต็มที่

ในปีค.ศ. ๑๙๙๒ มีการลงนามในสนธิสัญญาก่อตั้งสหภาพยุโรป (Treaty of the European Union) หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่าสนธิสัญญามาสทริคท์ (Maastricht Treaty) ซึ่งถือเป็นจุดกำเนิดของสหภาพยุโรปโดยมีสาระสำคัญอยู่ที่โครงสร้างทางการเมืองและเศรษฐกิจที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของ ๓ เสาหลัก ได้แก่ ๑) ประชาคมยุโรป ซึ่งประกอบด้วยความเป็นตลาดเดียว^๒ การมีนโยบายร่วม และสหภาพเศรษฐกิจและ

^๒ มีการเคลื่อนที่อย่างเสรีของปัจจัย ๔ ประการ (Free Movement) คือ บุคคล สินค้า การบริการ และทุน

การเงิน^๑) ๒) นโยบายร่วมด้านการต่างประเทศและความมั่นคง และ ๓) ความร่วมมือด้านกิจการยุติธรรม และกิจการภายใน

ในปีค.ศ. ๑๙๙๕ ออสเตรีย ฟินแลนด์ และสวีเดนเข้าเป็นสมาชิก ส่งผลให้จำนวนสมาชิกสหภาพยุโรปเพิ่มเป็น ๑๕ ประเทศ หลังจากนั้นในปีค.ศ. ๑๙๙๙ ประเทศในกลุ่มยุโรป ๑๑ ประเทศ ได้แก่ เยอรมนี ออสเตรีย เบลเยียม สเปน ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส ไอร์แลนด์ อิตาลี ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ และโปรตุเกส จัดตั้งกลุ่มยูโรโซน (Euro Zone) และร่วมกันประกาศใช้เงินยูโร (Euro) อย่างเป็นทางการใน ๑๒ ประเทศ^๒ เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๒๐๐๒ ในปัจจุบันมีประเทศที่ใช้เงินยูโรทั้งหมด ๑๖ ประเทศ^๓

ต่อมาได้มีการลงนามในสนธิสัญญา Nice (Treaty of Nice) ในปีค.ศ. ๒๐๐๑ ซึ่งเน้นการปฏิรูปด้านสถาบันและกลไกต่างๆ ของสหภาพยุโรปเพื่อรองรับการขยายสมาชิกภาพจากยุโรปกลางและยุโรปตะวันออก ในปีค.ศ. ๒๐๐๔ รับสมาชิกเพิ่มอีก ๑๐ ประเทศ ได้แก่ โปแลนด์ เช็ก เอสโตเนีย ฮังการี ลัตเวีย ลิทัวเนีย มอลตา โปแลนด์ สโลวาเกีย และสโลวีเนีย และล่าสุดในค.ศ. ๒๐๐๗ โรมาเนียและบัลแกเรียเข้าเป็นสมาชิก ส่งผลให้สหภาพยุโรปมีจำนวนสมาชิกทั้งหมด ๒๗ ประเทศ

๒. องค์กรสำคัญของสหภาพยุโรป

องค์กรสำคัญของสหภาพยุโรปซึ่งถือเป็นกลไกในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อผลักดันให้ยุโรปก้าวไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้มุ่งหวังไว้ ในที่นี้จะขอกกล่าวถึง ๓ องค์กร คือ ๑. รัฐสภายุโรป (European Parliament) ๒. คณะกรรมาธิการยุโรป (European Commission) และ ๓. คณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรป (Council of the European Union) ดังต่อไปนี้

๑. รัฐสภายุโรป (European Parliament)

รัฐสภายุโรปเปรียบเสมือนตัวแทนของประชาชนชาวยุโรปกว่า ๕๐๐ ล้านคนจาก ๒๗ รัฐสมาชิก ซึ่งสมาชิกรัฐสภายุโรปนั้นมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในแต่ละประเทศสมาชิก รัฐสภายุโรปประกอบด้วยสมาชิกจำนวน ๗๓๖ คนซึ่งเป็นผลมาจากข้อกำหนดของสนธิสัญญา Nice (Treaty of Nice) การเลือกตั้งครั้งล่าสุดของรัฐสภายุโรปนั้นได้จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๔-๗ มิถุนายนที่ผ่านมาซึ่งเป็นการเลือกตั้งครั้งที่ ๗ ของรัฐสภายุโรป^๔ ประเทศที่มีจำนวนสมาชิกรัฐสภาได้มากที่สุดคือเยอรมนี ซึ่งมีสมาชิกถึง ๙๙ คน และประเทศที่มีจำนวนสมาชิกน้อยที่สุดคือ ประเทศมอลตา มี ๕ คน ทั้งนี้สัดส่วนของการแบ่งจำนวนสมาชิกนั้นคำนวณจากจำนวนประชากรของแต่ละประเทศ

^๑ มีการจัดระบบตลาดร่วมที่มีนโยบายเศรษฐกิจเป็นมาตรฐานเดียวกัน ขจัดความเหลื่อมล้ำและเลือกปฏิบัติต่อกันภายในกลุ่ม มีธนาคารกลางยุโรป และมีการใช้เงินสกุลเดียว (เงินยูโร)

^๒ กรีซเริ่มใช้เงินยูโรเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๒๐๐๑

^๓ สโลวีเนียเริ่มวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๒๐๐๗ โปแลนด์และมอลตาเริ่มวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๒๐๐๔ และล่าสุดสโลวาเกียเริ่มวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๒๐๐๕

^๔ ในความเป็นจริงแล้วข้อกำหนดของการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภายุโรปในครั้งที่ผ่านมาควรจะใช้อ้างอิงจากสนธิสัญญาลิสบอน (Lisbon Treaty) แต่เนื่องจากสนธิสัญญานี้ยังไม่ได้ผ่านการลงประชามติจากประชากรของไอร์แลนด์ทำให้ยังไม่ส่งผลใช้บังคับ จึงต้องใช้ข้อกำหนดในการเลือกตั้งตามสนธิสัญญา Nice

^๕ การเลือกตั้งครั้งแรกนั้นเกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๙

รัฐสภายุโรปประกอบด้วยหน่วยงานบริหารภายในดังนี้

๑. คณะกรรมการบริหารสภายุโรป (Bureau) ประกอบด้วยประธานสภายุโรปและรองประธานสภายุโรป ๑๔ คน มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ ๒ ปี ๕ เดือน ผู้ดำรงตำแหน่งประธานของรัฐสภายุโรปในขณะนี้คือ นายเจอซี บูเชค (Jerzy Buzek) อดีตนายกรัฐมนตรีของโปแลนด์

๒. ที่ประชุมแห่งประธาน (Conference of Presidents) ประกอบด้วยประธานรัฐสภายุโรปและหัวหน้ากลุ่มพรรคการเมือง มีหน้าที่กำหนดวาระการประชุมของสมัยประชุมต่าง ๆ ทั้งนี้มีคณะกรรมการรัฐสภาถาวร ๒๐ คณะเป็นผู้ช่วยดำเนินการเตรียมงานสำหรับการประชุม

รัฐสภายุโรปจะจัดให้มีการประชุมเต็มคณะ (Plenary session) ขึ้นเป็นประจำทุกเดือนเดือนละ ๔ วัน ณ เมืองสตราสบูร์ก ประเทศฝรั่งเศส ส่วนการประชุมของคณะกรรมการและกลุ่มพรรคการเมืองนั้นจะจัดการประชุมขึ้นที่ กรุงบรัสเซลส์ ประเทศเบลเยียม ส่วนที่ตั้งของสำนักงานเลขาธิการและหน่วยงานปฏิบัติหน้าที่สนับสนุนการทำงานของรัฐสภายุโรปนั้นจะตั้งอยู่ ณ ประเทศลักเซมเบิร์ก

หน้าที่และภารกิจของรัฐสภายุโรปนั้น รัฐสภายุโรปปฏิบัติหน้าที่พื้นฐาน ๓ ด้าน ดังนี้

๑. ด้านนิติบัญญัติ ปฏิบัติหน้าที่ในด้านการกลั่นกรองพิจารณากฎหมายในส่วนที่สนธิสัญญาได้ให้อำนาจไว้ รวมไปถึงการให้ข้อคิดเห็น การปฏิบัติหน้าที่ในกระบวนการตัดสินใจร่วมกัน อาทิ ด้านตลาดร่วมยุโรป ด้านวัฒนธรรมและด้านการวิจัย และการปฏิบัติหน้าที่ในกระบวนการการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกัน อาทิ ด้านการกำหนดนโยบายการขนส่งและด้านสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

๒. ด้านงบประมาณ รัฐสภายุโรปมีหน้าที่ในการจัดเตรียม ให้ความเห็นชอบและบริหารจัดการงบประมาณของสหภาพยุโรปซึ่งจะมีการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันของทั้งคณะกรรมการยุโรปและคณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรป

๓. ด้านการควบคุมทางการเมืองของสถาบันอื่น ๆ ในสหภาพยุโรป รัฐสภามีเครื่องมือในการควบคุม ดังต่อไปนี้

๓.๑ การอภิปรายและการลงมติ

๓.๒ การตั้งกระทู้ถาม ทั้งที่เป็นลายลักษณ์อักษรและที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร

๓.๓ การให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งประธานและสมาชิกคณะกรรมการยุโรป

๓.๔ การอภิปรายไม่ไว้วางใจคณะกรรมการยุโรป

๓.๕ การจัดตั้งคณะกรรมการสืบสวนสอบสวน

๓.๖ การรับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนโดยตรงในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสหภาพยุโรป

๓.๗ การแต่งตั้งผู้ตรวจการแผ่นดินยุโรป ซึ่งมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ ๕ ปี

๒. คณะกรรมการยุโรป (European Commission)

คณะกรรมการยุโรปเป็นองค์กรบริหารของสหภาพยุโรป มีความเป็นอิสระในด้านนโยบายและปฏิบัติหน้าที่เป็นตัวแทนด้านผลประโยชน์ต่าง ๆ ของสหภาพยุโรป

^๔ ในการจัดตั้งพรรคการเมืองพรรคหนึ่งนั้นต้องประกอบด้วยจำนวนสมาชิกรัฐสภาอย่างน้อย ๒๕ คนจาก ๑ ประเทศสมาชิกเป็นอย่างต่ำ

ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๒๐๐๔ ถึง ธันวาคม ค.ศ. ๒๐๐๖ คณะกรรมาธิการยุโรปประกอบด้วยประธานและกรรมาธิการยุโรปรวม ๒๕ คน ซึ่งเป็นตัวแทนจากประเทศละ ๑ คน อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่การรับประเทศโรมาเนียและประเทศบัลแกเรียเข้าเป็นสมาชิกของสหภาพยุโรปเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๒๐๐๗ ส่งผลให้มีจำนวนประธานและกรรมาธิการยุโรปรวม ๒๗ คนและการแต่งตั้งกรรมาธิการนั้นจะใช้หลักการหมุนเวียนอย่างเท่าเทียมกันตามที่ได้มีข้อบังคับกำหนดไว้ในสนธิสัญญา

กรรมาธิการจะได้รับแต่งตั้งให้มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ ๕ ปีซึ่งสามารถได้รับการเลือกตั้งให้กลับเข้ามาดำรงตำแหน่งอีกครั้งได้ ขั้นตอนการแต่งตั้งจะเริ่มจากคณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรปเป็นผู้เลือกประธานและกรรมาธิการให้ครบตามจำนวนที่สนธิสัญญาระบุไว้ จากนั้น จะส่งรายชื่อของทั้งประธานและกรรมาธิการดังกล่าวไปยังรัฐสภาเพื่อขอความเห็นชอบจากรัฐสภา

ในปัจจุบันผู้ที่ดำรงตำแหน่งประธานของคณะกรรมาธิการยุโรปนั้นได้แก่นาย โจเซ มานูเอล ดูเรอา บาราสโซ (José Manuel Durao Barroso) ชาวโปรตุเกส ซึ่งจะสิ้นสุดวาระลงในช่วงเดือนตุลาคมนี้ แต่อย่างไรก็ตามทางพรรคการเมือง EPP (European People's Party) ที่นายบาราสโซสังกัดอยู่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาเป็นอันดับที่ ๑ จึงทำให้โอกาสที่นายบาราสโซ จะกลับมาดำรงตำแหน่งประธานของคณะกรรมาธิการยุโรปนั้นเปิดกว้างมากขึ้น

การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมาธิการฯ แบ่งออกเป็น ๔ ด้านหลัก ได้แก่

๑. ด้านนิติบัญญัติ คณะกรรมาธิการฯ มีสิทธิเสนอร่างกฎหมายและส่งให้รัฐสภายุโรปและคณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรปดำเนินการพิจารณาในลำดับต่อไป

๒. ด้านการบริหาร คณะกรรมาธิการฯ จะนำข้อกฎหมายที่ผ่านความเห็นชอบโดยรัฐสภายุโรปและคณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรปไปบังคับใช้ รวมทั้งมีหน้าที่ในการบริหารจัดการงบประมาณและนโยบายร่วม

๓. ด้านการควบคุมการบังคับใช้กฎหมายประชาคม คณะกรรมาธิการฯ มีหน้าที่ตรวจสอบการบังคับใช้ของสนธิสัญญาร่วมกับศาลยุติธรรมของประชาคมยุโรป ด้วยเหตุนี้จึงถือได้ว่าคณะกรรมาธิการยุโรปเปรียบเสมือน “ผู้พิทักษ์สนธิสัญญา”

๔. ด้านการเจรจาในข้อตกลงระหว่างประเทศ คณะกรรมาธิการฯ สามารถดำเนินการเจรจาในข้อตกลงระหว่างประเทศที่มีความเกี่ยวข้องกับทั้งหมดหรือบางส่วนกับขอบเขตอำนาจหน้าที่ของประชาคม โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของคณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรป อาทิ กรณีข้อตกลงด้านการค้าระหว่างประเทศ รวมถึงข้อตกลงด้านความร่วมมือและการสร้างความสัมพันธ์กับประเทศที่ ๓

อย่างไรก็ตามการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมาธิการฯ จะถูกตรวจสอบ กล่าวคือ รัฐสภายุโรปสามารถอภิปรายไม่ไว้วางใจคณะกรรมาธิการฯ ทั้งคณะ หากรัฐสภาลงมติให้ความเห็นชอบคณะกรรมาธิการฯ ทั้งคณะต้องยุติการปฏิบัติหน้าที่ทันที นอกจากนี้ รัฐสภายุโรปสามารถให้คณะกรรมาธิการฯ เป็นหน่วยงานบริหารจัดการงบประมาณตามคำแนะนำของคณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรป โดยรัฐสภาจะเป็นผู้ตรวจสอบรายงานสรุปเรื่องงบประมาณ

๓. คณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรป (Council of the European Union)

คณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรปถือว่าเป็นศูนย์กลางในการตัดสินใจของสหภาพยุโรป โดยมีตัวแทนจากคณะรัฐบาลเข้าร่วมในคณะมนตรีในจำนวนที่แตกต่างกัน เช่น ประเทศที่สามารถมีตัวแทนในคณะมนตรีได้มากที่สุด คือเยอรมนี ฝรั่งเศส อิตาลีและสหราชอาณาจักร ซึ่งแต่ละประเทศจะมีตัวแทน ๒๙ คน ส่วนประเทศที่มีสมาชิกได้น้อยที่สุดคือ มอลตา มีตัวแทนได้เพียง ๓ คน โดยรวมแล้วคณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรปจะมีสมาชิกจำนวนทั้งสิ้น ๓๔๕ คน

ในกระบวนการสรรหาประธานของคณะมนตรีนั้นจะใช้วิธีหมุนเวียน สำหรับการดำรงตำแหน่งของตัวแทนแต่ละประเทศจะมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ ๖ เดือน โดยประธานจะมีหน้าที่จัดการและควบคุมการประชุม เตรียมเรื่องที่พิจารณาและติดตามกระบวนการการตัดสินใจต่างๆ

ในส่วนของกระบวนการตัดสินใจ ในแต่ละปีคณะมนตรีเป็นผู้จัดประชุมต่างๆ อย่างเป็นทางการ เพื่อให้ความเห็นชอบข้อบังคับ ระเบียบ ข้อตัดสินใจ แต่ละประเทศสมาชิกจะมีคณะผู้แทนถาวรประจำกรุงบรัสเซลส์ โดยคณะผู้แทนดังกล่าวจะจัดประชุมคณะกรรมการผู้แทนถาวร (Committee of Permanent Representatives) ประจำทุกสัปดาห์เพื่อเตรียมการปฏิบัติงานให้แก่คณะมนตรีฯ โดยจะมีคณะผู้เชี่ยวชาญจากแต่ละประเทศดำเนินการศึกษา วิเคราะห์ข้อเสนอและร่างกฎหมายที่กำลังอยู่ในกระบวนการพิจารณาประเด็นที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย จากนั้นก็จัดทำรายงานเพื่อส่งไปยังคณะกรรมการผู้แทนถาวร

ในกระบวนการลงคะแนนเสียงนั้น ทางคณะมนตรีจะใช้วิธีการลงคะแนนเสียงแบ่งออกเป็น ๓ ประเภท ได้แก่

๑. การลงคะแนนเสียงแบบเสียงข้างมาก (Simple Majority) ใช้กับการลงคะแนนเสียงในเรื่องต่างๆ ไป เช่น ประเด็นที่เกี่ยวกับเกษตรกรรม สิ่งแวดล้อม การขนส่ง การจ้างงานและสุขภาพ เป็นต้น

๒. การลงคะแนนเสียงแบบยี่ดเสียงข้างมากแบบมีเงื่อนไข (Qualified Majority) จะเห็นได้ว่านอกจากการลงคะแนนเสียงแบบเสียงข้างมากธรรมดาแล้ว คณะมนตรีฯ สามารถตัดสินใจให้มีการลงคะแนนเสียงแบบยี่ดเสียงข้างมากแบบมีเงื่อนไขได้ ซึ่งก็คือประเทศสมาชิกต้องให้ความเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงส่วนใหญ่ไม่น้อยกว่า ๒๕๕ เสียงจากทั้งหมด ๓๔๕ เสียง และการลงคะแนนเสียงในลักษณะนี้ต้องมาจากประเทศสมาชิกที่มีประชากรรวมกันแล้วไม่น้อยกว่า ๖๒% ของประชากรทั้งหมดในสหภาพยุโรป ทั้งนี้ การลงคะแนนในลักษณะนี้จะต้องได้รับการร้องขอจากสมาชิก

๓. การลงคะแนนเสียงแบบเป็นเอกฉันท์ (Unanimity) จะใช้จำกัดเฉพาะเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง อาทิ ภาษีอากร นโยบายด้านสังคมหรือแม้แต่การแก้ไขข้อเสนองานของคณะกรรมาธิการยุโรป โดยมิต้องได้รับความยินยอมจากคณะกรรมาธิการฯ แต่อย่างใด

คณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรปจะจัดการประชุมทั้งที่กรุงบรัสเซลส์ เบลเยียมหรือที่ลักเซมเบิร์กตามแต่ประธานฯ จะเรียกประชุมหรือจากการร้องขอของสมาชิกของคณะมนตรีฯ หรือจากสมาชิกคณะกรรมาธิการ

ในการปฏิบัติหน้าที่นั้น คณะมนตรีฯ จะทำหน้าที่ประสานงานในกิจการของสหภาพยุโรป ปฏิบัติหน้าที่ด้านนิติบัญญัติร่วมกับรัฐสภายุโรป มีสิทธิในการยับยั้งและปรับเปลี่ยนงบประมาณของสหภาพยุโรป ร่วมกับทางรัฐสภายุโรป รวมไปถึงรับผิดชอบในการประสานงานระหว่างรัฐบาลของประเทศสมาชิกในด้านนโยบายต่างประเทศ ด้านความมั่นคง และความร่วมมือด้านการรักษาความปลอดภัยและด้านการพิจารณา

ตัดสินทางอาญา ตลอดจนนโยบายด้านต่างประเทศของสหภาพยุโรปในขอบเขตของการเจรจาข้อตกลงระหว่างประเทศตามที่สนธิสัญญาได้ระบุขอบเขตอำนาจไว้

หลังจากที่กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศสรายงานหัวข้อองค์การสำคัญของสหภาพยุโรปเสร็จ นายพรชัย น้อยบ้านโง้ง เจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์ ๔ ในฐานะ facilitator ให้ข้อมูลเพิ่มเติมดังนี้ “สหภาพยุโรปคือความร่วมมือที่เป็นหนึ่งเดียวด้านเศรษฐกิจและการเมืองระหว่างประเทศในทวีปยุโรปที่มีการปกครองภายใต้ระบอบประชาธิปไตย ๒๗ ประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อก่อให้เกิดสันติภาพ ความมั่งคั่ง และเสรีภาพสำหรับพลเมือง ๔๙๘ ล้านคนในโลกที่ยึดถือความยุติธรรมและความปลอดภัยเป็นที่ตั้ง” อนึ่ง สำหรับประเด็นเรื่อง “องค์การสำคัญของสหภาพยุโรป” นั้น นอกจาก ๓ องค์การที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีองค์การอื่นๆ ที่น่าสนใจและมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่ากัน เช่น ศาลยุติธรรมแห่งสหภาพยุโรป^๙ และ ธนาคารกลางยุโรป^{๑๐} เป็นต้น

๓. ภาษาราชการที่ใช้ในสหภาพยุโรป

การรวมตัวของสหภาพยุโรปที่มีประเทศสมาชิกถึง ๒๗ ประเทศนั้น มีลักษณะเป็นชุมชนพหุภาษา (Multilingual Community) ซึ่งอียูได้พยายามใช้จุดนี้เป็นจุดเด่นขององค์การโดยได้เปรียบเทียบกับการรวมกลุ่มประเทศอื่นๆ เช่น องค์การสหประชาชาติ (The United Nations : UN) ซึ่งประกอบด้วยประเทศสมาชิกจำนวนทั้งสิ้น ๑๙๒ ประเทศ มีภาษาราชการ ๖ ภาษา^{๑๑} องค์การสนธิสัญญาป้องกันแอตแลนติกเหนือ (North Atlantic Treaty Organisation : NATO) และคณะมนตรีแห่งยุโรป (The Council of Europe)^{๑๒} มีการใช้ภาษาราชการเพียง ๒ ภาษา^{๑๓} โดยสหภาพยุโรปต้องการสื่อให้รู้ว่าองค์การของตนเป็นองค์การที่เป็น

^๙ ประกอบด้วยผู้พิพากษาจากแต่ละประเทศสมาชิกประเทศละ ๑ คน รวม ๒๗ คน มีสำนักงานอยู่ที่ลักเซมเบิร์ก มีหน้าที่หลักคือ บังคับใช้และตีความกฎหมายเพื่อพิจารณาและชี้ขาดว่ากฎหมายของสหภาพยุโรปได้รับการปรับใช้เหมือนกันในทุกประเทศสมาชิกและบังคับใช้กับประชาชนทุกคนอย่างเสมอภาคหรือไม่

^{๑๐} ตั้งอยู่ที่เยอรมนี มีหน้าที่ในการบริหารจัดการเงินยูโร กำหนดอัตราดอกเบี้ย เป็นหลักประกันด้านเสถียรภาพของค่าเงินเพื่อป้องกันไม่ให้เศรษฐกิจของยุโรปได้รับผลกระทบจากภาวะเงินเฟ้อ ธนาคารกลางยุโรปมีอำนาจในการตัดสินใจที่เป็นอิสระจากรัฐบาลและองค์การอื่น ๆ ของประเทศสมาชิก

^{๑๑} ภาษาอารบิก จีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปน

^{๑๒} ก่อตั้งขึ้นวันที่ ๕ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๔๘ โดยมีสำนักงานอยู่ที่เมืองสตราสบูร์ก ประเทศฝรั่งเศส มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและสนับสนุนด้านประชาธิปไตย สิทธิมนุษยชน หลักนิติธรรม ตลอดจนความร่วมมือทางวัฒนธรรม สถาบันนี้มีประเทศสมาชิกทั้งหมด ๔๑ ประเทศ ได้แก่ เบลเยียม เดนมาร์ก ฝรั่งเศส ไอร์แลนด์ อิตาลี ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ สวีเดน สหราชอาณาจักร กรีซ ไอร์แลนด์ เยอรมนี ออสเตรีย ไชปรัส สวิตเซอร์แลนด์ มอลตา โปรตุเกส สเปน ลิกเตนสไตน์ ซานมาริโน ฟินแลนด์ ฮังการี โปแลนด์ บัลแกเรีย เอสโตเนีย ลิทัวเนีย สโลวีเนีย โรมาเนีย อันดอร์รา ลัตเวีย แอลเบเนีย มอลโดวา มาซิโดเนีย ยูเครน รัสเซีย โครเอเชีย จอร์เจีย อาร์เมเนีย อาเซอร์ไบจาน บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา เซอร์เบีย โมนาโก และมอนเตเนโกร คิดเป็นจำนวนประชากรยุโรปทั้งหมดประมาณ ๘๐๐ ล้านคน มีองค์กรภายในประกอบด้วย ๑) คณะรัฐมนตรี (Committee of Ministers) ซึ่งเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศ (foreign minister) ของแต่ละประเทศสมาชิกจำนวน ๔๑ คน อยู่ประจำถาวรที่เมืองสตราสบูร์ก ๒) สมัชชารัฐสภา (Parliamentary Assembly) ซึ่งถือเป็นหน่วยงานที่เป็นพลังขับเคลื่อนในด้านความร่วมมือแห่งยุโรป ประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นตัวแทนจำนวน ๖๑๖ คน จากรัฐสภาของทั้ง ๔๑ ประเทศ และ ๓) สำนักงานเลขาธิการคณะมนตรีแห่งยุโรป (the Secretariat of the Council of Europe) ประกอบด้วยข้าราชการจากประเทศสมาชิกประมาณ ๑,๘๐๐ คน มีเลขาธิการฯ เป็นผู้บริหารสูงสุดของสำนักงานเลขาธิการคณะมนตรีแห่งยุโรป ซึ่งได้รับการคัดเลือกโดยสมัชชารัฐสภา

^{๑๓} ภาษาอังกฤษ และฝรั่งเศส

ประชาธิปไตยที่มี ๒๓ ภาษา^{๑๔} แต่แต่ละประเทศสามารถพูดภาษาของตนเองได้ในเวทีของอียู อีกทั้งยังพยายามสนับสนุนความคิดเรื่อง ๑ สหภาพ ๒๓ ภาษาซึ่งสอดคล้องกับคำขวัญของสหภาพยุโรปที่ว่า “หนึ่งเดียวในความหลากหลาย” (United in diversity) คำขวัญดังกล่าวแสดงถึงเจตจำนงของสหภาพยุโรปที่จะนำไปสู่ความหลากหลายทางวัฒนธรรม สังคม และภาษาของชาวอียูเพื่อเป็นข้อได้เปรียบสำหรับทวีปยุโรปในเวทีโลก

อนึ่ง ในปีค.ศ. ๑๙๕๘ สหภาพยุโรปได้กำหนดภาษาราชการในช่วงเริ่มต้นจำนวน ๔ ภาษา ได้แก่ ภาษาดัตช์ ฝรั่งเศส เยอรมัน และอิตาลี ต่อมาก็มีการรับเอาภาษาอื่นๆ เป็นภาษาราชการเพิ่มขึ้นตามลำดับดังต่อไปนี้

- ค.ศ. ๑๙๗๓ ภาษาเดนมาร์ก อังกฤษ
- ค.ศ. ๑๙๘๑ ภาษากรีก
- ค.ศ. ๑๙๘๖ ภาษาโปรตุเกส สเปน
- ค.ศ. ๑๙๙๕ ภาษาฟินแลนด์ สวีเดน
- ค.ศ. ๒๐๐๔ ภาษาเช็ก เอสโตเนีย ฮังการี ลัตเวีย ลิทัวเนีย มอลตา โปแลนด์ สโลวาเกีย สโลวีเนีย

- ค.ศ. ๒๐๐๗ บัลแกเรีย ไอร์แลนด์ โรมานี

เพื่อเป็นการเน้นย้ำให้หลายล้านคนใช้ภาษาและเห็นความสำคัญของภาษา จึงได้มีการกำหนดวันสำคัญเกี่ยวกับภาษาขึ้น คือ วันภาษายุโรป (European Day of Languages) ซึ่งตรงกับวันที่ ๒๖ กันยายนของทุกปี ถือว่าเป็นการสร้างอัตลักษณ์ให้กับสหภาพยุโรปได้ทางหนึ่ง นอกจากนี้ ค.ศ. ๒๐๐๑ ยังถือว่าเป็นปีแห่งภาษายุโรป (European Year of Languages)^{๑๕} ด้วยเช่นกัน โดยมีใจความสำคัญดังนี้

- ๑) ยุโรปเป็นชุมชนพหุภาษาและจะดำรงไว้ซึ่งสภาพดังกล่าวตลอดไป
- ๒) การเรียนหลายภาษาจะก่อให้เกิดประโยชน์มากมายแก่ประชาชน
- ๓) ประชาชนทุกคนสามารถทำได้

ด้วยเหตุที่อียูมีภาษาราชการหลายภาษามาก จึงมีความจำเป็นต้องใช้การแปลและล่ามซึ่งศูนย์กลางด้านการแปลและการล่ามของอียูอยู่ที่ลักเซมเบิร์ก โดยแต่ละองค์กรไม่ว่าจะเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการจะมีหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการแปลและการล่ามดังกล่าวขององค์กรดังต่อไปนี้

๑. รัฐสภายุโรป : ๑ ใน ๒ ขององค์กรฝ่ายนิติบัญญัติ^{๑๖}

หน่วยงานที่สนับสนุนการปฏิบัติงานของรัฐสภายุโรปคือสำนักงานเลขาธิการรัฐสภายุโรปซึ่งมีเจ้าหน้าที่ประมาณ ๖,๐๐๐ คน และเจ้าหน้าที่อื่นๆ จากประเทศสมาชิก ในส่วนของสำนักงานนั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านภาษามี ๒ หน่วยงานคือ ๑) หน่วยงานด้านการแปล ๒) หน่วยงานด้านการล่ามและการประชุม

^{๑๔} ภาษาบัลแกเรีย เอสโตเนีย ฮังการี มอลตา สโลวีเนีย เช็ก ฟินแลนด์ ไอร์แลนด์ โปแลนด์ สเปน เดนมาร์ก ฝรั่งเศส อิตาลี โปรตุเกส สวีเดน ดัตช์ เยอรมัน ลัตเวีย โรมานี อังกฤษ กรีก ลิทัวเนีย สโลวาเกีย

^{๑๕} จัดขึ้นด้วยความร่วมมือของสหภาพยุโรปและคณะมนตรีแห่งยุโรป

^{๑๖} ฝ่ายนิติบัญญัติมี ๒ องค์กร คือ ๑) รัฐสภายุโรป ๒) คณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรป

ในส่วนของการดำเนินการเปลี่ยน มีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานจำนวนประมาณ ๗๐๐ คนซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ประจำ และมีทีมงานประมาณ ๑๗๐ คนที่คอยสนับสนุนการควบคุมและตรวจทานงานแปล นอกจากนั้น มีการส่งเสริมให้บุคลากรได้พัฒนาศักยภาพด้านการแปลโดยเปิดโอกาสให้เข้ารับการฝึกงาน ศึกษาดูงาน ตามสถาบันต่างๆ

ในส่วนของการล่ามมีเจ้าหน้าที่ที่เป็นข้าราชการประจำ ๓๕๐ คนและเจ้าหน้าที่ล่ามที่จัดจ้างจากภายนอกอีกประมาณ ๕๐๐ คน งานล่ามที่พบมักจะเป็นงานล่ามสำหรับการประชุมสภา การประชุม คณะกรรมการ การแถลงข่าว รวมทั้งงานล่ามสำหรับองค์กรอื่นๆ เป็นต้น และล่ามที่ใช้ในรัฐสภายุโรปแบ่ง ออกเป็น ๓ ลักษณะ ได้แก่ ล่ามพูดตาม (Consecutive Interpreting) ล่ามพูดพร้อม (Simultaneous Interpreting) และล่ามกระซิบ (Whispered Interpreting)

ยิ่งไปกว่านั้น ทางสำนักงานได้วางระเบียบการปฏิบัติงานโดยกำหนดว่าคณะกรรมการต้องส่ง ตารางงาน (work program) ที่ให้แปลและล่ามมาให้ก่อน ๓ เดือนเป็นอย่างน้อย ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงควรแจ้งล่วงหน้าอย่างน้อย ๓ สัปดาห์ ในการทำงานทางฝ่ายการแปลและการล่ามก็จะมี ระยะเวลาเฝ้าติดตามว่าเรื่องลักษณะใดจะใช้เวลาในการทำงานเท่าใด

เมื่อพิจารณาจากสถิติต่างๆ ในการทำงานแปลและล่าม พบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจ ได้แก่

- ช่วงครึ่งปีแรกของค.ศ. ๒๐๐๗ รัฐสภายุโรป มีจำนวนงานแปลทั้งสิ้น ๖๗๓,๐๐๐ หน้า
- ค.ศ. ๒๐๐๖ องค์กรสหภาพยุโรปทั้งหมดใช้งบประมาณสำหรับการแปลไปประมาณ ๘๐๐ ล้าน ยูโร^{๑๑}
- ค.ศ. ๒๐๐๕ เฉพาะงานล่ามใช้งบประมาณไปประมาณ ๑๙๐ ล้านยูโร
- ตั้งแต่ค.ศ. ๒๐๐๕ รัฐสภายุโรปแปลเกิน ๑ ล้านหน้า/ปี
- โดยเฉลี่ยใช้ผู้แปลมากกว่า ๒,๐๐๐ คน/วัน และใช้ล่ามมากกว่า ๘๐ คน/วัน

๒. คณะกรรมการยุโรป : ฝ่ายบริหาร

คณะกรรมการยุโรปจะมีแผนกที่ทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบเกี่ยวกับด้านการแปลและด้านการล่าม โดยแยกส่วนกัน

เจ้าหน้าที่ด้านการแปลขององค์กรจะเป็นนักภาษาศาสตร์ (linguists) ประมาณ ๑,๗๕๐ คน ใน การปฏิบัติงานจะมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารและเจ้าหน้าที่ด้านคอมพิวเตอร์ประมาณ ๖๐๐ คนช่วยในการจัดทำ เอกสาร ทำรายงาน การนำเสนอผลงาน นอกจากนั้น มีการจัดทำฐานข้อมูล ๒๓ ภาษาไว้เพื่อการสืบค้น งานแปลจะเน้นการแปลเอกสารสำคัญเท่านั้น เช่น กฎหมาย คิดเป็น ๑ ใน ๓ ของงานทั้งหมด ในการแปล เอกสารภายในต่างๆ มักจะเป็นภาษาที่ใช้กันส่วนมาก ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมัน ส่วนภาษาอื่น ๆ ซึ่งมีโอกาสการใช้ใช้น้อยกว่ามักจะใช้สำหรับเอกสารเผยแพร่หรือเอกสารที่บางประเทศจำเป็นต้องใช้นั้นจะ ดำเนินการจัดจ้างจากภายนอกซึ่งในกรณีนี้จะมีน้อยกว่า ๑ %

ในส่วนของการล่ามจะมีเจ้าหน้าที่ประจำประมาณ ๕๐๐ คน และจัดจ้างจากภายนอกประมาณ ๓๐๐-๔๐๐ คน องค์กรจะมีการจัดประชุม ๕๐-๖๐ ครั้ง/วัน หรือ ๑๑,๐๐๐ ครั้ง/ปี ใช้ล่ามทั้งหมด

^{๑๑} ๑ ยูโร มีค่าเท่ากับ ๔๙.๕๖ บาท ตามอัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยอ้างอิงข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย

๑๓๕,๐๐๐ คน/ปี การประชุม ๑ ครั้งใช้ล่าม ๖๙ คน จากสถิติในปีค.ศ. ๒๐๐๕ มีการใช้งบประมาณเป็นจำนวน ๑๐๐ ล้านยูโรในด้านล่าม

๓. ศาลยุติธรรมแห่งสหภาพยุโรป : ฝ่ายตุลาการ

สำนักงานศาลยุติธรรมแห่งสหภาพยุโรปมีเจ้าหน้าที่ทั้งหมด ๘๗๖ คนตามสถิติปีค.ศ. ๒๐๐๘ จากจำนวนดังกล่าวมีเจ้าหน้าที่แปลคิดเป็น ๔๖ % และมีเจ้าหน้าที่ล่ามประจำประมาณ ๗๐ คน แผนกที่ทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบเกี่ยวกับด้านการแปลและด้านการล่ามแบ่งแยกเป็นสัดส่วนชัดเจน ภาษากลางที่ใช้ในการปฏิบัติงานแปลของศาลคือภาษาฝรั่งเศส ส่วนเอกสารที่ใช้สำหรับเผยแพร่จะมีการจัดทำเป็นภาษาอื่นด้วย เจ้าหน้าที่ด้านการแปลต้องมีคุณสมบัติเป็นทั้งนักกฎหมายและนักภาษาศาสตร์ในบุคคลเดียวกัน^{๑๔} พร้อมทั้งต้องมีความรู้ภาษาอื่นอีก ๒ ภาษานอกจากภาษาแม่ ส่วนล่ามนั้นต้องมีความรู้และทักษะด้านภาษาฝรั่งเศสเป็นอย่างดีเพื่อถ่ายทอดข้อมูลจากเอกสารให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง

จากข้อมูลข้างต้นในประเด็นเรื่องภาษาของสหภาพยุโรปดังกล่าว จะเห็นได้ว่าสหภาพยุโรปให้ความสำคัญเรื่องภาษา และมีงบประมาณจำนวนมากสนับสนุนเรื่องนี้ให้แก่ประชาชนยุโรป โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อธำรงรักษาความหลากหลายทางภาษาไว้เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของสหภาพยุโรป

การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

หลังจากจบการนำเสนอเจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์ต่างแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันโดยมีการตั้งคำถามและตอบคำถามเพื่อพัฒนาความรู้และเปิดโลกทัศน์เกี่ยวกับมุมมองเรื่องสหภาพยุโรป ในประเด็นดังต่อไปนี้

ในประเด็นเรื่อง “การเดินทางอย่างเสรีของแรงงานของสหภาพยุโรปจากประเทศหนึ่งไปสู่อีกประเทศหนึ่ง” นั้น สามารถกระทำได้หากแรงงานจากประเทศสมาชิกประเทศหนึ่งมีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายแรงงานของอีกประเทศหนึ่ง และถือว่าการเปิดให้มีการเดินทางของแรงงานได้อย่างเสรีนั้นเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียว เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอาเซียน ปรากฏว่าแรงงานยังไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรัฐบาลของแต่ละประเทศ

ส่วนประเด็นเรื่อง “อัตลักษณ์ของสหภาพยุโรป” เจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์ได้ยกประเด็นดังกล่าวขึ้นมาพูดว่าเกิดปัญหาหรือไม่ อย่างไร อาทิ เมื่อเทียบกับอาเซียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษาของไทยและพม่าเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ทั้งสองประเทศต่างยึดถือพงศาวดารคนละเล่ม พม่าสอนว่าไทยเป็นชาติที่รุกรานพม่า ส่วนไทยก็สอนว่าพม่าเป็นฝ่ายรุกรานไทยมาโดยตลอด ส่งผลให้แม้กาลเวลาผ่านไปนานแล้วความรู้สึกบาดหมางกันอยู่ในใจของประชาชนทั้งสองเชื้อชาติยังคงอยู่

ในประเด็นนี้ จะสังเกตได้ว่าในอดีตที่ผ่านมาประเทศยุโรปก็มีความบาดหมางและแต่ละประเทศต่างก็สู้รบกันเช่นเดียวกับภูมิภาคอื่น ๆ เหตุการณ์จะสงบลงหรือทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นนั้นขึ้นอยู่กับผู้นำของแต่ละประเทศว่ามีนโยบายที่จะวางแผนและจัดการอย่างไร แต่เผชิญในขณะนั้นผู้นำคนสำคัญคือ โรแบร์

^{๑๔} ในกรณีนี้จะเป็นนักกฎหมายที่มีความรู้ด้านภาษาเป็นอย่างดี

ซูมาน และฌอง มอนเน ซึ่งเป็นผู้บุกเบิกการรวมยุโรปโดยมีแนวคิดนำเหล็กและถ่านหินซึ่งเดิมเป็นเครื่องมือที่นำมาใช้ก่อสร้างรางรถไฟเปลี่ยนมาเป็นพลังงานเพื่อสันติ

ชาวยุโรปผ่านการรวมตัวกันและอยู่ร่วมกันมาเป็นเวลาช้านานมีผืนแผ่นดินที่ติดต่อกันเป็นส่วนใหญ่ ระบบการศึกษาของยุโรปเกิดจากการพัฒนาองค์ความรู้ร่วมกันขึ้นมา ศึกษาประวัติศาสตร์ สังคมและวัฒนธรรมจากแหล่งเดียวกัน อีกทั้งยังมีการปลูกฝังให้ประชาชนชาวยุโรปทุกคนเรียนประวัติศาสตร์และการรวมยุโรปอย่างลึกซึ้งตั้งแต่ในระดับโรงเรียนเพราะฉะนั้นความคิดที่บิดเบือนเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวจึงไม่เกิดขึ้นเหมือนกรณีประวัติศาสตร์ไทยกับพม่า เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียน แม้แต่ประเทศไทยนั้นไม่ค่อยส่งเสริมการเรียนประวัติศาสตร์มากเท่าใดนัก トラบไคที่ประเทศกลุ่มอาเซียนจัดการเรียนการสอนด้านประวัติศาสตร์ไปในทิศทางที่ไม่เหมือนกัน หากแต่ละชาติยังยึดมั่นถือมั่นเอาความคิดเห็นของตนเป็นใหญ่ว่าประเทศใดโจมตีหรือทำร้ายประเทศใดมาตั้งแต่สมัยก่อนจนถึงปัจจุบันและความคิดเห็นนั้นยังฝังใจอยู่ จึงเป็นไปได้ยากที่อาเซียนจะรวมกันเป็นหนึ่งเดียวได้

นอกจากนั้น สหภาพยุโรปก็มีโครงการอีราสมุส มุนดัส (Erasmus^{๑๕} Mundus^{๑๖}) ซึ่งเป็นโครงการที่ก่อตั้งเมื่อปีค.ศ. ๒๐๐๔ สนับสนุนโดยคณะกรรมการธิการยุโรป แรกเริ่มมีชื่อว่าอีราสมุสที่สนับสนุนให้นักเรียน นักศึกษาในสหภาพยุโรปสามารถย้ายไปเรียนในประเทศสมาชิกอื่น ๆ ได้ถึง ๒-๓ ประเทศในหนึ่งหลักสูตร การได้รับทุนนั้นนอกจากจะมีความรู้เป็นอย่างดีแล้ว จะต้องมีความรู้ในเกณฑ์ดีและมีความรู้ด้านภาษาต่างประเทศเป็นเลิศเช่นกัน แสดงถึงความร่วมมือร่วมใจของยุโรปที่จะให้ประชาชนยุโรปมีความรู้ ความเข้าใจประวัติศาสตร์ สังคม วัฒนธรรม และภาษาของประเทศยุโรปด้วยตนเอง อันจะนำไปสู่การบูรณาการที่ยั่งยืนและสร้างอัตลักษณ์ร่วมกันในที่สุด โครงการนี้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก จึงให้มีการขยายขอบเขตของโครงการเป็นระดับสากลและมีชื่อเรียกใหม่ว่า “อีราสมุส มุนดัส”

ในส่วนของภาษาที่ใช้ ประเทศยุโรปใช้ตัวอักษรเดียวกัน แต่สำหรับกลุ่มอาเซียนใช้ตัวอักษรต่างกัน ระบบการศึกษาของยุโรปกำหนดไว้ในหลักสูตรให้พลเมืองยุโรปเรียนหลายภาษา เน้นการศึกษาภาษาเชิงลึก ซึ่งรากฐานของคำบางคำมีความเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกัน ดังเห็นได้จากคำบางคำในภาษาอังกฤษมีรากมาจากภาษาฝรั่งเศส เช่น “language” แปลว่า “ภาษา” มีที่มาจากภาษาฝรั่งเศสคำว่า “langue” (ลองเกอะ) แปลว่า “ลิ้น” และคำว่า “jaundize” แปลว่า “โรคดีซ่าน” มีที่มาจากภาษาฝรั่งเศสคำว่า “jaune” (โชน) แปลว่า “สีเหลือง” ด้วยเหตุนี้ การที่ชาวยุโรปมีความรู้หลายภาษานั้นเป็นเรื่องดีเพราะทำให้สื่อสารเข้าใจกันมากขึ้น เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้และความร่วมมือระหว่างกันอันนำไปสู่การสร้างอัตลักษณ์ร่วมกันได้สะดวกขึ้น

จากการสัมมนาเรื่อง “อีก ๖ ปี สู่ประชาคมอาเซียน : ความจริงหรือความฝัน?” ณ วิเทศสโมสร กระทรวงการต่างประเทศ วันศุกร์ที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้มีการอภิปรายกันถึงสาเหตุที่กลุ่มสหภาพยุโรปสามารถรวมตัวกันได้ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากในช่วงแรกของการรวมกลุ่มประเทศประเทศส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี มีเพียงประเทศเกิดใหม่บางประเทศที่ยังไม่ค่อยมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจมากเท่าใดนัก ประเทศที่ร่ำรวยกว่าจะให้ความช่วยเหลือและผลักดันประเทศที่ยากจนให้สามารถยืนหยัดขึ้นมาได้ ในทางกลับกัน ประเทศกลุ่มอาเซียนส่วนใหญ่มีฐานะยากจน มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ร่ำรวย และประเทศที่ร่ำรวยที่มีอยู่ไม่มากนักก็ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือประเทศยากจนได้

^{๑๕} เป็นชื่อนักปราชญ์ชาวดัตช์ที่มีชื่อเสียงในศตวรรษที่ ๑๖

^{๑๖} แปลว่าโลก

ในแง่ของมุมมองเกี่ยวกับความเป็นกลุ่มเป็นก้อนนั้น ชาวอาเซียนและชาวยุโรปมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน เช่น ชาวไทยมองว่าตนเป็นชาวไทยเท่านั้น แต่ไม่มองว่าตนเป็นชาวอาเซียน ส่วนชาวยุโรป อาทิ ชาวฝรั่งเศสจะมองว่าตนเป็นชาวฝรั่งเศสและก็เป็นชาวยุโรปด้วย ดังนั้น ความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของกลุ่มสหภาพยุโรปจึงมีมากกว่ากลุ่มอาเซียน ยิ่งไปกว่านั้น ในสภาพสังคมโลกปัจจุบันที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน การมองว่ายุโรปรวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นให้ยุโรปสามารถผนึกพลังและรวมอำนาจในการแข่งขันกับกลุ่มภายนอกและมหาอำนาจอื่นๆ ได้ เช่น สหรัฐอเมริกา เป็นต้น

อีกประการหนึ่ง การที่อาเซียนจะสามารถรวมตัวกันได้เหมือนสหภาพยุโรปนั้นต้องใช้เวลา จริงอยู่ที่อาเซียนใช้หลักฉันทามติ (consensus) ที่ต้องเห็นพ้องต้องกันในการออกเสียงของทุกประเทศสมาชิกเพื่อรักษาเอกลักษณ์ของแต่ละประเทศไว้ แต่กลับส่งผลให้การปฏิบัติงานเกิดความล่าช้าและไม่คืบหน้าเท่าที่ควร

สำหรับประเด็นที่เกี่ยวกับเอเชียที่ยุโรปให้ความสนใจและมีความกังวลเป็นอย่างมากคือ ๑) ปัญหาเสฟติด ๒) ปัญหาการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะประเด็นหลังนี้ชาวเอเชียเข้าไปทำงานเกี่ยวกับการค้าบริการเป็นจำนวนมากในยุโรป

อนึ่ง ด้วยเหตุที่ในระหว่างระหว่างวันที่ ๒๗ มีนาคม – ๑ เมษายน ๒๕๕๓ จะมีการประชุมสมัชชาสหภาพรัฐสภา (IPU) ครั้งที่ ๑๒๒ และการประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภา ประจำปี ๒๕๕๓ ณ กรุงเทพมหานคร ดังนั้น เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมและเพื่อเป็นคลังความรู้ในการปฏิบัติหน้าที่สำหรับการประชุม เจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์ควรศึกษาหาความรู้ความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างต่างๆ ระบบกฎหมายของยุโรป รวมทั้งเรื่องสิทธิมนุษยชนซึ่งเป็นเรื่องที่ทางสหภาพยุโรปสนใจเป็นอย่างยิ่ง ตลอดจนปัญหาของประเทศพม่า เป็นต้น

นางสาวกัญญาณัฐ ศิริวงศ์
นายเรวัต วรรณนุรักษ์
นายปิยะชาติ ชื่นจิต
ผู้จัดทำสรุปการนำเสนอข้อมูล